

JAMES CLAVELL

A NEMES HÁZ

I. RÉSZ

James Clavell

A NEMES HÁZ

1. RÉSZ

Aranytoll kötetek
Szeged, 2014

*Hűbéradóként ajánlom e könyvet
Őfelsége II. Erzsébetnek, Britannia királynőjének,
s az ő koronagyarmatán, Hongkongban élő embereknek.
Kárhozat ellenségeikre.*

Ez persze regény. A benne szereplő emberek és cégek a képzelet szülöttei, s ha olykor emlékeztetnek is egy-egy hongkongi vagy ázsiai emberre, illetve cégre, az nem az író szándéka szerint való.

Egyszersmind itt szeretnék bocsánatot kérni minden hongkongi jantól – Hongkong minden lakójától –, amiért átrendeztem gyönyörű városukat, amiért egyes eseményeket kiragadtam történelmi kontextusukból, amiért olyan embereket, helyszíneket, utcákat, cégeket és eseményeket találtam ki, amelyek remélhetőleg létezőnek tűnnek, de amelyek a valóságban sohasem léteztek, mivel ez itt alapjában véve mese...

1960. június 8.

ELŐJÁTÉK

23 óra 45 perc

I an Dunrossnak hívták, s a szakadó esőben óvatosan kanyarodott be öreg MG-jével a hongkongi tengerparton magasodó Struan Building mellett húzódó Dirk's Streetre. Vad, sötét éjszaka volt. Szerte az egész kolónián – itt, Hongkong szigetén, odaát az öblön túl, Kowloonban és az Új Területeken, amelyek már a kínai szárazföldön terülnek el – szinte teljesen elnéptelenedtek az utcák, minden teremtet lélek menedéket keresett magának. A Mary nevű tájfunnt várták. A kilences számú viharjelzést kora este adták ki, de a kétezer kilométer hosszan elnyújtózó viharfront első százötven-száznyolcvan kilométeres sebességű szellőkései máris ideértek, vízszintes pászmákban hajtották az esőt a háztetőknek s a hegyoldalaknak, amelyek kalyibavárosaiban tízezrek várakoztak meglapulva, kiszolgáltatottan.

Dunross lassított, erőltette a szemét; az ablaktörlők nem tudtak megbirkózni a patakokban ömlő esővel. A szél tépte-cibálta a kocsi vászontetejét. Aztán egy pillanatra kitisztult a szélvédő. A Dirk's Street végén, közvetlenül előtte húzódott a Connaught Road, a parti sétány és a védőgát, odalátszott az Aranykomp kikötőépületének kocka alakú tömbje. Ezeken túl pedig ott hullámozott a tágas, jól védett tengeröböl, vizén vagy félezer hajó, jól felkészítve a viharra, kivette minden horgonyát.

Szemben a sétányon egy elárvult bódét kapott fel egy szélroham: nekivágta egy parkoló autónak, darabokra törte, majd autó és bódé jobbra-balra szánkázva kisiklott a képből. Dunrossnak nagyon erős csuklója volt, szilárdan tartotta a kormányt az egész kocsit megreszkettető légörvényben. Az MG régi, de jól karbantartott jármű

volt, feltuningolt motorral, tökéletes fékekkel. Dunross kissé kalimpáló szívvel kivárt egy kicsit – szerette a vihart –, aztán óvatosan fölhaltott a járdára, s egészen közel az épülethez, annak szélárnyékában leparkolt és kiszállt.

Szöke, kék szemű, negyven-egynéhány éves, szikár, izmos férfi volt, ódivatú esőköpeny és sapka volt rajta. Így is eláztatta az eső, mire a mellékutcán végigsietve, majd a sarkon befordulva odaért a huszonkét emeletes épület főbejáratához. Az óriási kapu fölött a Struan-címer díszlett: Skócia vörös oroszlánja fonódott össze rajta Kína zöld sárkányával. Dunross vett egy mély lélegzetet, fölment a széles lépcsőn, és belépett.

– Jó estét, Mr. Dunross! – köszöntötte a kínai portás.

– A tajpan hívatott.

– Igen, uram. – A portás megnyomta neki a lift gombját.

Amikor a lift megállt, Dunross keresztülment a kis előtérn, kopogott, és belépett a tetőlakás nappalijába.

– Jó estét, tajpan! – mondta hűvös udvariassággal.

Alastair Struan a szépmívű kandallónak támaszkodva várta. Nagydarab, vörös képű, ápolt megjelenésű skót volt, ősz, enyhén pocakosodó, túl a hatvanon, és már tizenegy esztendeje uralkodott a Struan család fölött.

– Iszol? – intett az ezüstvödörben behűtött Dom Pérignon felé.

– Köszönöm! – Dunross eddig még sohasem járt a tajpan magánlakosztályában. Elegáns kínai lakkbútorokkal berendezett, tágas szobában voltak. A padlót szép szőnyegek fedték, a falakon régi olajfestmények függtek, a cég első klippereit és gőzhajóit ábrázolták. A hatalmas panorámaablakok, amelyek mögött normális körülmények között Hongkongot, az öbölt és Kowloont lehetett látni, most feketék voltak, üvegtábláikat keskeny esőpatakok csíkozták.

Dunross töltött.

– Egészségünkre! – mondta kimérten.

Alastair Struan hasonló hűvösséggel biccentett, és válaszképpen megemelintette a poharát.

– Korábban jöttél.

– Ha az ember öt perccel korábban jön, még pontos. Vagy nem erre tanított mindig apa? Olyan fontos, hogy pontban éjfélkor találkozzunk?

– Igen. Ez is hagyomány. Dirk hagyománya.

Dunross belekortyolt a borba, és szótlánul várakozott. A régi hajóóra hangosan ketyegett. Dunross egyre idegesebb lett, nem tudta, mire számíton. A kandalló fölött egy fiatal lány esküvői portréja függött. Azt a Tess Struant ábrázolta, aki tizenhat éves korában ment férjhez cégük alapítójának, Dirk Struannak a fiához, Culumhoz, a második tajpanhoz.

Nézegette a festményt. Az ablaktáblákat szélroham rezegette meg.

– Micsoda ronda éjszaka – mondta Dunross.

Az idősebb férfi nem szólt, csak egy megrovó pillantást vetett rá. A csend egyre mélyült. Aztán nyolcat ütött az öreg óra, éjfél jelzett. Kopogtak az ajtón.

– Tessék – mondta Alastair Struan megkönnyebbülten, hogy elkezdhetik végre.

Lim Csü, a tajpan szolgálja nyitott ajtót, majd félreállt, hogy becsósassa Phillip Chent, Struanék *comprador*éját.

– Üdvözlöm, Phillip. Pontos, mint mindig – mondta Alastair Struan. Próbált kedélyes hangot megütni. – Pezsgőt?

– Köszönöm, tajpan, kérek. Jó estét, Ian Struan Dunross – fordult Phillip Chen szokatlan szertartásossággal a fiatalabb férfi felé. A legjobb körök angolságával beszélt. Közel járt már a hetvenhez, és sokkal inkább látszott kínainak, mint európainak. Jóvágású, világos bőrű, ősz hajú, kiugró pofacsontú eurázsiai férfi volt, koromfekete kínai szemekkel. – Rémes egy éjszaka, ugye?

– Valóban az, Chen bácsi – felelte Dunross a kínaiaknál szokásos udvarias megszólítási formát használva Phillippel szemben, akit éppúgy szeretett és tisztelt, mint amennyire megvetette nagybátyját, Alastairt.

– Azt mondják, ez a tájfun különösen cefet lesz. – Alastair Struan finom üveg poharakba töltötte a pezsgőt. Először Phillip Chennek nyújtott oda egyet, aztán Dunrossnak. – Egészség!

Ittak. Az ablakokat újabb esőroham rázta meg.

– Örülök, hogy nem hajón töltöm a mai éjszakát – mondta elgondolkodva Alastair Struan. – Szóval itt van hát megint, Phillip.

– Igen, tajpan. Megtiszteltetés számomra. Nagyon nagy megtiszteltetés. – Érzékelte a két férfi közötti feszültséget, de nem törődött vele. Az ilyesmi teljesen természetes, gondolta, amikor a Nemes Ház tajpanja átruházza hatalmát.

Alastair Struan megint belekortyolt a poharába, ízlett neki az ital. Csak nagy sokára szólalt meg.

– Tudod, Ian, az is a szokásokhoz tartozik, hogy amikor a tajpan átadja a céget a következő tajpának, mindig jelen van egy tanú is. Ez a tanú mindig és kizárólag a mindenkori compradorénk. Hányadszor is tanúskodik most, Phillip?

– Ezzel együtt negyedszer, tajpan.

– Phillip csaknem valamennyiünket ismer, sok titkunk tudója. Igaz, öreg barátom? – Phillip Chen csak mosolygott. – Bízz benne, Ian! A tanácsai aranyat érnek. Megbízhatasz benne.

Már amennyire egy tajpan megbízhat bárkiben is, gondolta komoran Dunross.

– Értem.

Alastair Struan letette a poharát.

– Először is hivatalos formában fölteszem neked a kérdést, Ian Dunross Struan: akarsz-e a Struan cég tajpanja lenni?

– Akarok.

– Megesküszöl-e Istenre, hogy a most következő hivatalos aktust titokban tartod, és nem feded fel, csak az utódod előtt?

– Esküszöm.

– Mondd végig az egész mondatot!

– Esküszöm az élő Istenre, hogy a most következőket titokban tartom, és nem fedem fel, csak az utódom előtt.

– Fogd! – A tajpan egy időtől megsárgult pergament nyújtott át Dunrossnak. – Olvasd hangosan!

Dunross a kezébe vette. Szálkás betűkkel rótt, de tökéletesen olvasható írományt látott. A dátumra pillantott: 1841. augusztus 30. Végigsajgott rajta az izgatottság.

– Ez Dirk Struan kézírása?

– Az. Nagyjából-egészéből... Egy részt a fia, Culum Struan írt hozzá. Természetesen vannak róla fotokópiáink, ha netán valami baja esne. Olvasd!

„Ezen testámentumom kötelező érvényű mind az utánam következő tajpanokra, kiknek is az általam, Dirk Struan által, a Struan Ház megalapítója által előírott módon, hangosan s tanúk előtt fel kell olvasniok ezen testámentumot, majd ennek utána, mielőtt még örökömbé lépnének, szent esküvéssel kell

fogadniok, hogy a testámentumban foglaltakat megtartják, s az abban foglalt titkokat egész éltükön át híven őrzik. Mindezt az oly kíváncsatos folyamatosság fenntartásának céljából óhajtom így, s hogy átsegéljem utódaimat mindazon gond s bajokon, melyek az elkövetkezendő esztendőök során az általam ontott vér, becsületbeli adósságaim s mindazon módszerek állathatatatlansága folytán, melyek honosak itt Kinában, mely országgal eljegyeztük magunkat, s mely minden kételyen felül unicális e földön, rájuk hárulnak majd. Íme hát végakaratom:

Elsőbben. Egyszerre csak egyetlen tajpan lehet, ki teljes korlátlan hatalommal bír a Ház felett; tetszése szerint fogadhat el s bocsáthat el bárkit; alantasa néki mindahány kapitány, hajó és cég, bárhol legyenek is. A tajpan örökkön magányos, ez tisztjének öröme s mindazonáltal teherje is. Nyugodalma s testi épsége fölött a Ház mindenik tagja köteles őrködni. Bármilyen parancsot tégyen is, az úgy legyen. A Házban sosem alakítható tanács, elnökség avagy click, melynek létrejöttkori célzatja, hogy határt szabjon a tajpan mindenekre kiterjedő hatalmának.

Másodjára. Midőn a tajpan bármely hajónknak tatfedélzetére hág, ő lészen ott a parancsnok, nem a kapitány: parancsol, mint hajós s mint admirális. Mielőtte bárki is kapitánynak lenne állítva bármelyik hajónkra, ezen törvényre föl kell őt esketni Isten előtt.

Harmadjára. A tajpan egymaga választja utódját, ám csak a hat főt számláló belső kamarából. E hat főnek egyike a compradorénk, ki, míg áll a világ, mindig a Chen Ház valamely tagja legyen. A többi öt férfiú mind érdemes legyen a tajpani méltóságra, egytől egyig becsületos s tisztességes férfiú, ki egyszersmind már legalább teljes öt esztendeje híven szolgálta volt Kína-járóként a Nemes Házat, s ezenfelül lélekben egészséges. E férfiúknak keresztényeknek és születésük avagy frigyük jogán a Struan klánhoz tartozóknak lenniük szükséges, miben sem a magam, sem Robb öcsém közvetlen sarjai nem számolhatnak előnnyel – hacsak állhatatosságuk s erényeik a többinek elébe nem sorolják őket. Ha a tajpan úgy kívánja, ezen belső kamara lehet neki tanácsadója, ámde ismételtlen leszögezem: a tajpan voksa a belső kamara minden egyes tagjával szemben hetet számol.

Negyedszer. Ha netán a tajpan tengerbe vész, csatában el-esik vagy hat holdhónapra nyoma vész, mielőtte még utódját kijelölte volna, utódot a belső kamara választ ennen tagjai közül. A belső kamara minden tagjának egy voksa van, nem véve köztük a compradorét, kinek is négy. Ilyetén körülmények között a tajpant társai előtt kell felesketni, s mind kik a nyílt szavazáskor ellene voksoltak, azonnal s mindennemű kárpótlás nélkül örök időkre kiakolbólítandók a Házból.

Ötödször. A belső kamara tagjainak kiválasztása, illetőleg onnani eltávolításuk csak a tajpan kénye-kedvén múlik. Visszavonulásakor a tajpan, minek idejét enmaga állapítja meg, a Ház vagyonából legfennebb tíz százalékot vihet magával, melybe is a hajók nem számlálhatók bele soha, mert hajóink, kapitányaik s legénységük a mi éltet adó elemünk, s jövődönk záloga.

Hatodszor. Compradorénak csakis olyan ember választható, akire a tajpan rámondja az áment. A compradore még megválasztása előtt köteles írásbani nyilatkozatot tenni, mely szerint aláveti magát a törvénynek, hogy bármikor, bárminemű magyarázatok nélkül elmozdítható tisztjéből, s ha a tajpan úgy kívánja, félreáll.

Végezetül. A tajpan maga választotta utódját a compradore színe előtt eskesse föl, mégpedig azon szavakkal, melyeket tulajdon kezem által róttam családi Bibliánkba, az Úr 1841. esztendeje augusztus havának harmincadik napján.”

Dunross fűjt egyet.

– Az aláírás Dirk Struan, tanúként pedig... Ezeket a piktogramokat nem tudom kihüvelyezni, nagyon régimódiak.

Alastair Struan Phillip Chenre nézett, aki így szólt:

– Az első tanú az én nagyapám nevelőapja, Csen Seng-arn, a cég első compradoréja. A második a nénikém, apám nagynénje, Csung Zsin Mejmej.

– Szóval igaz a legenda! – mondta Dunross.

– Részben – felelte Phillip Chen. – Kérdezze meg Sarah néni-kémet. Most, hogy ön lett a tajpan, sok titkot fog megtudni tőle. Sarah nénikém idén lesz nyolcvannégy esztendő. Nagyon jól emlékszik a nagyapámra, Sir Gordon Chenre, s ugyanígy Duncan és

Kate T'Chungra, akik Mejmej Dirk Struantól fogant gyermekei. Hát igen... rengeteg dologra emlékszik.

Alastair Struan odament lakkozott íróasztalához, és óvatosan fölemelte a súlyos, ütött-kopott Bibliát. Föltette a szemüvegét. Dunross érezte, hogy a tarkóján meredezni kezdenek a rövidre nyírt hajszálak.

– Mondd utánam! Én, Ian Dunross, a Struan klán tagja és keresztény ember, Istenre esküszöm Alastair McKenzie Duncan Struan, a tizenegyedik tajpan és Phillip T'Chung Sheng Chen, a negyedik compradore előtt, hogy a végakaratomnak, melyet színük előtt itt, Hongkongban olvastam fel, engedelmeskedem, hogy a Házat továbbra is Hongkonghoz s a kínaiakkal való kereskedelemhez kötöm, s hogy míg tajpan leszek, üzleti ügyeim középpontja mindig Hongkong leend; esküszöm továbbá Isten színe előtt, hogy mind a felelősséget s becsületszóra tett ígéreteket, melyeket Dirk Struan tett örök barátjának, a Zsin-kua néven is ismeretes Csence Zsin-arnak, illetőleg az ő leszármazottainak, átvállalom; továbbá...

– Miféle ígéreteket?

– Vakon esküszöl Istenre, ahogy minden tajpan tette! Hamarosan megtudod, mit örököltél.

– És ha nem teszem?

– Erre ismered a választ!

Az esőcseppek vadul doboltak az ablaküvegen, Dunross számára úgy rémlett, ugyanolyan hevességgel, mint ahogy a szíve dörömböl a mellében a gondolatra: micsoda örültség egy ilyen megállapodásba belemenni. De tudta, hogy másképp nem lehet tajpan, így hát kimondta a szavakat, vállalta a kötelezettségeket Isten előtt, s ismételte tovább, amit felolvastak neki.

„...továbbá, hogy minden hatalmammat arra fogom használni, minden lehető módon azon fogok fáradozni, hogy cégünk továbbra is az Első Üzletház, Ázsia Nemes Háza legyen; Istenre esküszöm, hogy mindent elkövetek annak érdekében, hogy tönkretegyem és kiséprűzzem Ázsiából a Brock és Fiai vezetésű társaságot s különösképp annak alapítóját, ellenségemet, Tyler Brockot, fiát, Morgant, az ő örököseit és leszármazottaikat. Ezen fogadás alól csak Tess Brock, Culum fiam felesége és az ő leszármazottaik kivételek...”

Dunross megint elhallgatott.

– Ha majd befejezted, annyit kérdezhetsz, amennyit csak akarsz
– mondta Alastair Struan. – Fejezd be!

– Rendben van. Végezetül: esküszöm Isten előtt, hogy utódomat
ugyanígy felesketem a végakarát teljes tartalmára. Isten engem úgy
segéljen!

A csendet már csak az üvegen doboló esőcseppek hangja törte
meg. Dunross érezte, hogy megizzadt a háta.

Alastair Struan letette a Bibliát, és levette a szemüvegét.

– Ezzel hát megvolnánk. – Szertartásosan kezét nyújtott. – Sze-
retnék elsőként gratulálni, tajpan. Ha szükséged volna rám, bármi-
ben állok rendelkezésedre.

– Megtiszteltetés számomra, hogy én lehetek a második gratulá-
ló – mondta ugyanolyan szertartásosan és enyhe főhajtással Phillip
Chen.

– Köszönöm! – Dunrossban óriási volt a feszültség.

– Azt hiszem, mindnyájunknak jólesne valami innivaló – mondta
Alastair Struan. – Engedelmeddel majd én töltök – fordult Dunross
felé kimért udvariassággal. – Phillip?

– Kérek, tajpan. Egy...

– Már Ian a tajpan. – Alastair Struan kitöltötte a pezsgőt, s az
első poharat Dunrossnak nyújtotta.

– Köszönöm! – mondta Dunross, ízlelgetve a bókot. Tudta, hogy
semmi nem változott. – A Nemes Házra – mondta, s felemelte poharát.

Mindhárman ittak, aztán Alastair Struan egy borítékot vett elő.

– Itt a levelem, amelyben lemondok arról a hatvan-egynéhány
elnöki, igazgatói és igazgatótanácsi pozícióról, amely a tajpani tiszt
velejárója. Ezekben a tisztségekben ugyanilyen automatikusan a
helyemre kerülsz. A szokás úgy diktálja, hogy mostantól én legyek
a londoni leányvállalatunk elnöke... Persze ezt a szokást bármikor
megszüntetheted.

– Ezennel megszüntetem – vágta rá Dunross.

– Ahogy óhajtod – dünnyögte az idős férfi, de a nyaka belevö-
rösödött.

– Azt hiszem, az edinburghi First Central Bank elnökhelyettese-
ként nagyobb hasznára lehetnél a cégnek.

Alastair Struan éles pillantást vetett Dunrossra.

– Ezt miből gondolod?

– Szükségem lesz segítségre. A Struan cég jövőre részvénytársasággá alakul.

A két másik döbbenten meredt rá.

– Micsoda?

– Részvénytársasággá alakulunk.

– Százharminckét esztendeje magántársaság vagyunk! – haragsga az idős férfi. – Magasságos úristen a mennyekben! Hát nem mondtam el neked százszor, hogy épp ebben rejlik a mi erőnk? Nem kellene nekünk semmiféle istenverte részvényesek meg más kívülállók, akik állandóan beleütik az orrukát a magánügyeinkbe! – Egészen kivörösödött az arca, alig tudta féken tartani magát. – Hát nem figyeltél rám?

– Dehogynem. Nagyon is – felelte Dunross mindenfajta érzelmétől mentes hangon. – De az egyetlen lehetőségünk a fennmaradásra az, ha részvénytársasággá alakulunk. Csak így tudjuk megszerezni azt a tőkét, amelyre szükségünk van.

– Beszéljen vele, Phillip. Próbálja meg valahogy észre téríteni.

A compradore ideges hangon megszólalt:

– És mennyiben érinti ez a Chen Házat?

– Az eddigi compradorerendszer a mai estével véget ért. – Dunross látta, hogy Phillip Chen arca elfehéredik, de folytatta. – Magára vonatkozólag van egy tervem... Le is írtam. Mindent megváltoztat, mégsem változtat semmin. Hivatalosan továbbra is maga lesz a compradore, nem hivatalosan azonban más lesz a tevékenységi köre. A leglényegesebb változás, ami magát érinti, az az, hogy amíg most évente körülbelül egymilliót keres, tíz év múlva húsz-, ötven év múlva pedig körülbelül harmincmillió üti majd a markát.

– Lehetetlen! – robbant ki Alastair Struan.

– A pillanatnyi vagyonunk körülbelül 20 millió amerikai dollárt ér. Tíz éven belül 200 millióra emelkedik, ötven éven belül pedig, ha a zsosz is úgy akarja, 400 millióra. Az éves forgalmunk pedig el fogja érni az egymilliárdot.

– Te megörültél – mondta Alastair Struan.

– Nem örültem meg. A Nemes Ház nemzetközi cég lesz... Örökre elmúltak már azok az idők, amikor a cég csupán egy hongkongi kereskedőház volt.

– A keserves mindenségit, emlékezz az esküdre! A mi központunk Hongkong!

– Nem fogom elfelejteni. És most halljam: miféle kötelezettséget örököltem Dirk Struantól?

– Ott van minden a páncélszekrényben. Egy lepecsételt borítékban, amelyre az van írva: „*Végakarat*”. Ott van a Boszorkány-féle „*Útbaigazítás leendő tajpanok számára*”.

– Hol a páncélszekrény?

– A dolgozóban. A Nagy Házat ábrázoló festmény mögött. – Alastair Struan savanyú képpel a kandallópárkányon álló óra mellett heverő borítékra mutatott. – Abban van a kulcs... meg a mostani kombináció. Te persze majd megváltoztatod. A számokat írd le, és tedd be a bankba valamelyik tajpani magánszéfbe, baleset esetére. Az egyik kulcsot add oda Phillipnek.

– A szabályaink szerint – szólalt most meg Phillip Chen –, amíg ön él, a bank köteles megtagadni a kinyitását.

– A következő kérdés: Tyler Brock és fiai. Tudomásom szerint azokat a nyomorultakat már vagy száz esztendeje eltörölték a föld színéről.

– El, ami a törvényes fiúági leszármazottakat illeti – mondta Alastair Struan. – Dirk Struan azonban bosszúálló természet volt, és bosszúja a síron túl is él. A páncélban találsz egy listát is, amely Tyler Brock leszármazottainak naprakész névsorát tartalmazza. Egész érdekes olvasmány, ugye, Phillip?

– Elég érdekes.

– Rothwellékről, Tommékről, Yadegarról meg a pereputtyáról tudsz. De szerepel a listán Tusker is, bár ő nem tud róla, aztán Jason Plumm, Lord Depford-Smyth; és mindenekelőtt: Quillan Gornt.

– Az ki van zárva!

– Gornt nemcsak legnagyobb ellenségünk, a Rothwell–Gornt tajpanja, hanem Morgan Brock közvetlen leszármazottja is, noha csak balkézről. Ő az utolsó Brock.

– De hát ő azt állítja, hogy Edward Gornt, egy amerikai Kínajáró volt a dédapja.

– Ez így is van. Viszont Edward igazi apja Sir Morgan Brock volt; az anyja pedig Kristian Gornt, egy virginiai születésű amerikai lány. Persze ezt titokban tartották, a jobb körök akkor se voltak elnézőbbek, mint manapság. Amikor 1859-ben Sir Morgan a Brock cég tajpanja lett, elhozatta Virginiából törvénytelen fiát, társulajdonosi részt vásárolt neki egy régi amerikai kereskedőháznál,

a sanghaji Rothwell és Társainál, aztán megpróbálták tönkretenni minket. Kis híján sikerült is nekik... Annyi bizonyos, hogy Culum Struan halálát ők okozták. De aztán jött Lochlin és Boszorkány Struan, akik víz alá nyomták Sir Morgant, és szétzúzták a Brock és Fiait. Edward Gornt sose bocsátott meg nekünk, és a leszármazottai se fognak. Lefogadom, hogy nekik is van valamiféle szerződésük az alapítójukkal.

– Gornt tudja, hogy mi tudjuk?

– Nem tudom. Viszont az ellenségünk. A családfája a többiekével együtt ott van a páncélszekrényben. Az én nagyapám jött rá a dologra, egészen véletlenül, kilencvenkilencben, a bokszerlázadás ideje táján. Nagyon érdekes névsor ez, Ian. Számodra főképp egyvalaki. Ő a feje a...

Hirtelen heves szélroham rázkódtatta meg az épületet. A márványasztalon álló kis elefántcsont faragványok egyike felborult. Phillip Chen idegesen felállította. Mindhárman az ablakokra pillantottak, nézték, milyen gyomorfelkavaróan torzul tükörképük a szél feszegette hatalmas üvegtáblákon.

– *Tájfún!* – suttogta Phillip Chen. A homlokán verejtek gyöngyözött.

– Az. – Lélegzet-visszafojtva várták, míg az „ördögi szél” lecsilapodott. A szélrózsa minden irányából érkező szellőkések mindenfajta rendszer nélkül követték egymást, és néha elérték a kétszáznyolcvan kilométeres sebességet is. Pusztulás járt a nyomukban.

A szél rohama alábbhagyott. Dunross odament a barométerhez, megnézte, megkocogtatta. 980,3.

– Még süllyed – mondta.

– Jézusom.

Dunross szemét összehúzva nézett ki az ablakon. Az esőpatakocskák szinte vízszintesen folytak.

– *A Lasting Cloud*nak holnap este kell megérkeznie.

– Igen, de most valahol a Fülöp-szigetek környékén lehet. Moffat kapitány óvatosabb annál, mint hogy ebbe belefusson – mondta Struan.

– Szerintem nem. Moffat szereti betartani a menetrendet. Ez a tájfún nem volt belekalkulálva. Utasítanod kellett volna. – Dunross elgondolkodva belekortyolt a pezsgőjébe. – Jobb, ha a *Lasting Cloud* nem keveredik ilyesmibe.

Phillip Chen kiérezte hangjából az elfojtott dühöt.

– Miért?

– Mert rajta van az új számítógépünk, valamint kétmillió font értékű gázsugár hajtómű. És nincsenek biztosítva... legalábbis a hajtóművek nincsenek. – Dunross Alastair Struanra nézett.

Az idős férfi védekező hangon válaszolt.

– Csak így lehetett, különben nem kaptuk volna meg a fuvar. A hajtóművek úti célja Kanton, a vörös Kína. Te is tudod, Phillip, hogy az ilyen árukat nem lehet biztosítani.

Phillip Chen csak némi szünet után szólalt meg.

– Én úgy tudtam, hogy az új számítógép csak márciusban érkezik.

– Így is volt, de sikerült megsürgetnem – mondta Alastair.

– És kinek a nevére szólnak a hajtóművek papírjai? – kérdezte Phillip Chen.

– A miénkre.

– Ez roppant veszélyes. – Phillip Chen nagyon ideges volt. – Ön nem ért egyet velem, Ian?

Dunross nem felelt.

– Különben nem kaptuk volna meg a megbízást – mondta Alastair Struan még az előbbinél is ingerlékenyebben. – Ha ez sikerül, megduplázzuk a pénzünket, Phillip. Szükségünk van a pénzre. Kínának meg még ennél is nagyobb szüksége van a hajtóművekre, ezt feketén-fehéren a tudomásomra hozták, amikor a múlt hónapban Kantonban jártam. Nekünk pedig szükségünk van Kínára... ezt is világosan értesemre adták.

– Igen, na de hát tizenkétmillió egyetlen hajón... ez óriási kockázat – ragaszkodott álláspontjához Phillip Chen.

Dunross megszólalt.

– Bármilyen üzletet sikerül elhalásznunk a szovjetek orra előtt, az előnyünkre válik. Egyébként pedig már benne vagyunk. Valamit elkezdte mondani az előbb arról a névsorról, Alastair, hogy szerepel rajta valaki, akiről tudnom kell. Hogy a feje a...

– A Marlborough Motorsnak.

– Nocsak – mondta Dunross, és kesernyésen elmosolyodott. – Mindig is utáltam azokat a disznókat, az apát is meg a fiát is.

– Tudom.

– Szóval Nikklinék Tyler Brock leszármazottai? Nem fog sokáig tartani, mire kihúzhatjuk őket a listáról. Helyes. Remek. Tudják, hogy rajta vannak Dirk Struan lajstromán?

– Nem hiszem.

– Az még jobb.

– Mi van ebben olyan jó? Te csak azért gyűlölöd az ifjabbik Nikklint, mert legyőzött téged. – Alastair Struan dühösen Dunross felé bökött mutatóujjával. – Legfőbb ideje, hogy abbahagyd az autóversenyzést. Hagyd csak meg szépen a hegyi versenyeket meg a makaói nagydíjat a félprofiknak. Nikklinéknek több idejük van a kocsikra, nekik az az életük, rád viszont más, jóval fontosabb versenyek várnak.

– A makaói nagydíj amatőr verseny, és azok a disznók csaltak tavaly.

– Ez sosem bizonyosodott be... Felrobbant a kocsid motorja. Rengeteg motor robban fel, Ian. Egyszerűen csak rossz zszoszod volt.

– Megbabrálták a kocsimat.

– Ez sem bizonyosodott be soha! Az isten szerelmére, még te beszélsz rossz vérről? Vannak dolgok, amelyekben ugyanolyan ostoba vagy, mint maga Ördög Struan!

– Csakugyan?

– Csakugyan. És...

Phillip Chen gyorsan közbevágott, nem akarta, hogy a két Struan összeveessen.

– Ha annyira fontos ez az ügy, kérem, engedjék meg, hogy megpróbáljam kideríteni az igazságot. Vannak olyan forrásaim, amelyekhez önök nem tudnak hozzáférni. Kínai barátaim biztosan tudnak róla, tudniuk kell róla, ha Tom vagy a fiatal Donald Nikklin benne volt a dologban. Természetesen – tette hozzá óvatosan –, ha a tajpan továbbra is versenyezni kíván, akkor az csak őrajta múlik. Igaz, Alastair?

Az idős férfi uralkodott magán, de a nyaka még mindig vörös volt.

– Igen, ahogy mondd. Én mégis azt tanácsolom, Ian, hogy hagyd abba. Most majd még inkább megpróbálják kitörni a nyakat. Ők ugyanis legalább annyira utálnak téged, mint te őket.

– Vannak még mások is a listán, akikről azonnal tudomást kell szereznem?

– Nincsenek – felelte némi hallgatás után Alastair Struan. Kibontott még egy üveg pezsgőt, s miközben töltött, folytatta. – Most

már a tiéd minden... Minden öröm, minden teher. Örülök, hogy átadhattam neked a batyut. Ha majd átnézed a páncélszekrény tartalmát, mindent tudni fogsz: a jót is, a rosszat is. – Egy-egy poharat nyújtott oda a két másiknak, és ő is belekortyolt az italába. – Magasságos ég! Nem hiszem, hogy ennél jobb pezsgő valaha is készült volna Franciaországban.

– Én sem – mondta Phillip Chen.

Dunross úgy tartotta, hogy a Dom Pérignon túl drága, és túlértékelik, s tudta, hogy az 54-es nem különösebben jó évjárat. De nem szólt.

Alastair Struan odament a barométerhez. 979,2-et mutatott.

– Csúnya viharok nézünk elébe. Na, mindegy. Claudia Chennél van számodra egy dosszié, Ian, abban vannak a fontos ügyek, meg a részvényeink teljes listája – a névleges tulajdonosok nevével együtt. Ha bármi kérdésed volna, holnapután délig keress meg vele, mert akkor indulok Londonba. Claudiát, gondolom, megtartod.

– Természetesen. – Phillip Chen után Claudia Chen volt a második láncszem, amely összekapcsolta az egymást követő tajpanokat. A tajpan titkárnőjeként dolgozott, Phillip Chen harmad- vagy negyedfokú unokahúga volt.

– És mi a helyzet a bankunkkal... a Victoria Bank of Hongkong and Chinával? Nem tudom, mennyi a pontos vagyonrészünk.

– Ezt mindig csak a tajpan tudhatja.

Dunross Phillip Chenhez fordult.

– Magának mennyi a vagyonrésze? A strómanokkal együtt.

A compradore megdöbbsz. Tétovázott.

– A jövőben a maga vagyonrészét a miénkkel együtt fogom használni a szavazásokkor. – Dunross merőn nézte a compradorét. – Most rögtön tudni akarom, ezenfelül holnap délig várok egy hivatalos nyilatkozatot, amelyben a szavazati jogát egyszer és mindenkorra átruházza rám és a mindenkori tajpanra, ezenfelül, arra az esetre, ha netán el akarná adni, opciót ad nekünk a részvényeire.

A csend egyre mélyült.

– Nézze, Ian... – kezdte Phillip Chen – ...azok a részvények... – Eltökéltsége megingott Dunross akaratereje előtt. – Hat százalék... valamivel több, mint hat százalék. Meg... megírom a nyilatkozatot.

– Nem fogja megbánni. – Dunross most Alastair Struan felé fordult. Az idős férfi szíve kihagyott egy ütemet. – Mennyi a mi részünk? És mennyi van strómanok nevében?

Alastair habozott.

– Ezt csak a tajpan tudhatja.

– Természetesen. A mi compradorénk azonban tökéletesen megbízható – felelte Dunross, hogy arcot adjon az idős eurázsiainak, mivel tudta, nagyon fájhatott neki, hogy egy másik ember jelenlétében rákényszerítette az akaratát. – Mennyi?

– Tizenöt százalék – mondta Alastair Struan.

Dunross levegő után kapkodott, Phillip Chen szintén. Magasságos úristen a mennyekben! – szeretett volna kiáltani Dunross –, tizenöt százalékunk van, és hozzá még Phillip hat százaléka, és neked nem volt annyi eszed, hogy ezt a részt, ami minden bizonnyal a legnagyobb a részvényesek között, arra használd, hogy nagyobb tőkét szerezz vele, mikor már majdnem csődbe mentünk? Ehelyett azonban csak kinyújtotta a kezét a palackért, kitöltötte a három pohárba a még megmaradt pezsgőt. Ezalatt némileg lecsillapodott a szívverése.

– Helyes – mondta érzelmektől mentes hangon. – Reméltem is, hogy együtt még erősebbek leszünk, mint eddig bármikor. – Belekortyolt az italába. – Előrehozom a zártkörű gyűlést.

A két másik felkapta a fejét. A Struan, a Rothwell–Gornt cég és a Victoria Bank tajpanjai, bár riválisok voltak, 1880 óta minden esztendőben titkos találkozóra jöttek össze, hogy megvitassák a Hongkong és Ázsia jövőjét illető dolgokat.

– Lehet, hogy nem fognak beleegyezni – mondta Alastair.

– Ma reggel mindenkinek telefonáltam. Megállapodtunk, hogy hétfőn reggel kilenckor itt találkozunk.

– A banktól ki jön?

– Havergill, a vezérigazgató-helyettes... Az öreg szabadságon van, pillanatnyilag Japánban tartózkodik, onnan meg Angliába megy. – Dunross arca megkeményedett. – Kénytelen leszek vele beérni.

– Paul rendes gyerek – mondta Alastair. – Ő lesz a következő nagyfőnök.

– Ha rajtam múlik, akkor nem – mondta Dunross.

– Ugye, ön sose kedvelte Paul Havergillt, Ian? – kérdezte Phillip Chen.

– Sose. Túl szűk látókörű, túl hongkongi, túl idejemúlt és túl fontoskodó.

– És önnel szemben az ön apját támogatta.

– Igen. De nem ez az oka annak, hogy mennie kell, Phillip. Azért kell mennie, mert a Nemes Ház útjában áll. Paul túlságosan konzervatív, túlságosan nagylelkű az Asian Properties iránt, és azt hiszem, titokban a Rothwell–Gornt szövetségese.

– Nem értek egyet – mondta Alastair.

– Tudom. De nekünk pénzre van szükségünk, hogy terjeszkedjünk, és én meg akarom szerezni ezt a pénzt. Tehát nagyon komolyan fel akarom használni a huszonegy százalékomat.

Odakint erősödött a vihar, de egyikükön sem látszott, hogy észrevenné.

– Én nem tanácsolnám, hogy belekössön a Victoriába – mondta komolyan Phillip Chen.

– Én sem – mondta Alastair Struan.

– Nem fogok rászállni – ha a bankom hajlandó együttműködni velem. – Dunross egy percig az esőpatakocskákat figyelte. – Egyéb-ként Jason Plummot is meghívtam.

– Mi az ördögnek? – kérdezte ismét elvörösödő nyakkal Alastair Struan.

– Köztünk és az ő cége, az Asian Properties között...

– Plumm rajta van Dirk listáján, és a lehető legteljesebb mértékben szemben áll velünk.

– Négyünk közül nekünk van a legnagyobb szavunk Hongkongban, és... – Dunross elhallgatott, mert e pillanatban erős hangon megszólalt a telefon. Mindhárman a készülékre néztek.

– Most már a tiéd, nem nekem szól – mondta kesernyésen Alastair Struan.

Dunross fölvette a kagylót.

– Dunross. – Egy pillanatig hallgatott, majd azt mondta: – Nem. Mr. Alastair Struan már visszavonult, én vagyok a Struan cég tajpanja. Igen. Ian Dunross. Mi van abban a telexben? – Megint hallgatott. – Igen. Köszönöm!

Letette. Csak nagy sokára szólalt meg.

– A tajpeji irodánk. A *Lasting Cloud* Tajvan északi partjai közelében elsüllyedt. A jelek szerint nincs túlélő...

VASÁRNAP
1963. augusztus 18.

1.

20 óra 45 perc

A rendőrtiszt az információs pult egyik sarkának támaszkodva, feltűnés nélkül figyelte a magas eurázsiait. Könnyű tropikál öltönyt, fehér inget és rendőrségi nyakkendőt viselt. A ragyogóan megvilágított repülőtéri csarnokban nagyon meleg volt, a levegő párás és mindenféle szagokkal terhes, s mint mindig, most is lármás kínaiak tolongtak benne. Férfiak, nők, gyerekek, csecsemők. Rengeteg kantoni, néhány ázsiai, egy-két európai.

– Főfelügyelő úr!

Az információs pult mögött ülő lányok egyike egy telefonkagylót nyújtott felé.

– Önt keresik, uram – mondta a lány, és bájosan elmosolyodott: fehér fogsor, fekete haj, ferde metszésű szemek, hibátlan, aranyfényű bőr.

– Köszönöm! – mondta a rendőrtiszt, észrevéve, hogy a lány kantoni és új itt. Nem zavarta, hogy a lány mosolya üres, semmi sem rejlik mögötte, legfeljebb valami trágár kantoni kifejezés. – Tessék! – szólt bele a telefonba.

– Armstrong főfelügyelő úr? Itt a torony. A *Yankee 2* épp most szállt le. Pontosan érkezett.

– Még mindig a tizenhatos kapu?

– Igen. Hat perc múlva ott fog állni előtte.

– Köszönöm! – A nagydarab Robert Armstrong a pulton áthajolva a helyére tette a kagylót. Észrevette a lány hosszú lábait, tomporának domborodását a kissé túl szűk, egyenruhaként viselt csongszamban, és egy pillanatra eltűnődött, vajon milyen lehet az ágyban. – Hogy hívják? – kérdezte, bár tudta, hogy a kínaiak nagyon

nem szívesen mondják meg a nevüket egy rendőrnek, főleg egy európainak.

– Mona Leung, uram.

– Köszönöm, Mona Leung. – Armstrong, acélkék szemét a lányra szegezve, odabiccentett neki. Láttá, hogy a lányon a neheztelés gyenge hulláma fut végig. Ez tetszett neki. A tiédbe is – gondolta, majd ismét prédája felé fordította figyelmét.

John Chen, az eurázsiai, az egyik kijáratnál állt – egyedül. Ez meglepte Armstrongot. És az is, hogy a férfi ideges. John Chen általában maga volt a nyugalom szobra, most azonban pillanatonként nézett az órájára, aztán fel az érkezéseket jelző táblára, majd megint az órájára.

Még egy perc, aztán kezdjük, gondolta Armstrong.

Keze a zsebe felé mozdult cigarettáért, aztán eszébe jutott, hogy két hete, a feleségének szánt születésnap ajándékként, felhagyott a dohányzással. Így aztán csak kurtán elkáromkodta magát, és kezét még mélyebbre dugta nadrágzsebébe.

Az információs pult körül űzött tekintetű utasok és földi utaskísérők siettek, nyomakodtak, jöttek-mentek, milliónyi dialektusban érdeklődve: hol, mikor, hogyan, mit és miért. A kantoni dialektust jól értette. Valamennyire a sanghajt és a mandarint is. Ismert néhány csucsoni kifejezést, meg a legtöbb mocsos szavukat. Kicsit konyitott a tajvanihoz is.

Otthagytá a pultot; egy fejjel kimagaslott a tömegből. Magas, széles vállú férfi volt, a lépte könnyed, ruganyos; tizenhét éve dolgozott a hongkongi rendőrségnél, ez idő szerint a kowlooni bűnügyi osztály vezetőjeként.

– Jó estét, John – mondta. – Mi újság?

– Nocsak, Robert – reagált John Chen azonnal éberre kapcsolva, amerikai angolsággal. – Köszönöm, minden a legnagyobb rendben. Hát magánál?

– Szintén. A repülőtéri összekötője jelentette a bevándorlásinak, hogy egy különleges gépet vár. Egy chartert... a *Yankee 2*-t.

– Igen... de nem charter. Magángép. Lincoln Bartletté... az amerikai milliomosé.

– Ő is rajta van? – kérdezte Armstrong, noha tudta, hogy Bartlett is a géppel jött.

– Igen.

- Kísérettel?
- Csak az ügyvezető elnökhelyettese van vele... a cég erős embere.
- Mr. Bartlett a barátja? – kérdezte Armstrong, bár erre is tudta a választ.
- A vendégünk. Szeretnénk üzletet kötni vele.
- Csakugyan? Épp most szállt le a gépe. Tudja mit? Jöjjön velem, majd én elintézem, hogy kihagyhassák a formaságokat. Ez a minimum, amit a Nemes Házért megtehetünk.
- Köszönöm a fáradságát.
- Nem fáradság. – Armstrong előrement, egy oldalajtón benyitott a vámosokhoz. Az egyenruhás rendőr felpillantott, nyomban tisztelgett is neki, aztán elgondolkozó pillantást vetett John Chenre, akit rögtön felismert.
- Nem cseng ismerősen számomra ennek a Lincoln Bartlettnek a neve – mondta Armstrong tovább játszva a kedélyes beszélgetőt.
- Kellene ismernem?
- Nem, hacsak nem foglalkozik üzlettel – felelte John Chen, majd sietve hozzáfűzte: – Rajtaütős a ragadványneve... Gyakran sikeresen csap le más cégekre és veszi át őket. Voltak köztük olyanok is, amelyek sokkal nagyobbak voltak, mint az övé. Érdekes ember. Tavaly ismertem meg, New Yorkban. A vállalkozásai évi forgalma csaknem félmilliárd dollár. Azt mondja, 45-ben kétezer dollárral kezdte, azt is kölcsönbe kapta. Jelenleg a legkülönfélébb dolgokkal foglalkozik: petrolikémiával, nehéziparral, elektronikával, rákétákkal – nagyon sok megrendelést kap az USA kormányától –, gyárt habszivacsot, poliuretán termékeket, műtrágyát... De van egy olyan gyára is, amelyik síléceket és sportszereket készít. Par-Con Industriesnek hívják a csoportját. Nem tud olyat mondani, amijük ne volna.
- Én azt hittem, hogy már a maga cégéé minden.
- John Chen udvariasan elmosolyodott.
- De nem Amerikában. És a cég nem az enyém. Én csak a Struan egyik kis részvényese vagyok, alkalmazott.
- De maga az egyik igazgató is, a Nemes Házi Chen legidősebb fia, tehát maga lesz a következő compradore. – A hagyományok szerint a compradore olyan kínai vagy eurázsiai üzletember volt, aki valamelyik európai üzletház és a kínaiak között a kizárólagos

közvetítő szerepét játszotta. Minden üzletkötés rajta keresztül bo-nyolódott le, és valamicske mindenből ott ragadt nála.

Mekkora vagyon és mekkora hatalom, gondolta Armstrong. Mégis, ha van egy kis szerencsénk, úgy kirúgjuk alólad a széket, hogy veled együtt a Struan cég is borul. Uram az egekben, mondta magában, már szájában érezte az előérzet émelyítő, édeskés ízét, ha ez megtörténik, akkora botrány lesz, hogy egész Hongkongot szétrobbantja.

– Maga compradore lesz, ugyanúgy, ahogy az apja, a nagyapja és a dédapja is az volt. Ugye, a dédapja volt az első? Sir Gordon Chen, aki annak a bizonyos Nagy Struannak a compradoréja volt, aki meg-alapította a Nemes Házat és nagyjában-egészében Hongkongot is.

– Nem. Dirk compradoréja egy Csen Seng nevű férfi volt. Sir Gordon Chen Dirk fiának, Culum Struannak volt a compradoréja.

– Ugye, ők féltestvérek voltak?

– A legenda szerint igen.

– Ja igen, a legendák... a maszlag, amivel etetnek minket, Culum Struan, Hongkong másik legendás alakja... De ugyanilyen legen-dás alak Sir Gordon is... Maga szerencsés ember.

Szerencsés? – kérdezte magában keserűen John Chen. Szerencse, hogy egy skót kalóz balkézről való fiának a leszármazottja vagyok? Szerencse, hogy az a skót, ha a szóbeszédre lehet adni valamit, ópiumcsempész és ördöggel cimboráló gyilkos volt? Szerencse, hogy egy másik ősöm egy csivitelő kantoni lány, akit egy mocskos kis bordélyból váltottak ki, amely még ma is áll Makaóban? Szerencse, hogy egész Hongkong ismeri a származásom, és mindkét faj lenéz miatta?

– Nem vagyok szerencsés – mondta, nyugalmat erőltetve voná-saira. Fekete hajába imitt-amott már ősz szálak vegyültek, angol-szász formájú ábrázatát tetszetősnek lehetett nevezni, jóllehet arc-bőre kissé már megereszkedett, és fekete szeme csak távolról emlé-keztetett ázsiaira. Negyvenkét éves volt. Tropicál öltöny volt rajta, hibátlan szabású, mint minden ruhája, lábán Hermes cipő, csukló-ján Rolex karóra.

– Nem értek egyet – mondta Armstrong, és komolyan is gondol-ta. – A Struan cég, Ázsia Nemes Háza compradoréjának lenni... az már valami.

– Hát igen... valami – mondta színtelen hangon John Chen. Mióta csak az eszéet tudta, ezzel az örökséggel kecsegtették. Érezte a figyelő szemeket; mint nézik őt, a legidősebb fiút, a sorban következőt, érezte a soha el nem múló kapzsiságot és irigységet. Állandó rettegésben élt e miatt az örökség miatt. Sose vágyott erre a hatalomra, erre a felelősségre. Épp tegnap volt megint egy éles vitája az apjával, csúnyább, mint eddig bármikor.

– Nekem nem kell semmi a Struan cégtől! – kiabálta. – Most mondom századszor, hogy én el akarok menni innen. Vissza akarok menni az Államokba, a magam életét akarom élni, méghozzá ott és úgy, ahol és ahogy én akarom!

– Most mondom ezredszer, és nagyon figyelj rám. Én küldtelek téged Ameri...

– Hadd vezessem az amerikai érdekeltségeidet, apám! Van azokkal is épp elég dolog. Adhatnál nekem egy-két millió...

– *Ajíjje!* Figyelj már végre rám! Mi itt, Hongkongban és Ázsiában keressük a pénzt! Téged azért küldtelek Amerikába tanulni, hogy felkészítsem a családot a modern világra. Erre vagy felkészítve, kötelességed, hogy a család...

– Ott van Richard meg a kis Kevin... Richard tízszer annyit ért az üzlethez, mint én, és alig bírja visszafogni magát. Na és mit szólnál James bácsikámhoz, aki...

– Azt fogod tenni, amit mondok! Jóságos isten, tudod mennyire fontos nekünk ez az amerikai, ez a Bartlett! Szükségünk van a tudásodra és a...

– ...James bácsikámhoz vagy Thomas bácsihoz? James bácsi volna a legjobb neked is, a családnak is, meg a...

– Te vagy a legidősebb fiam. Te vagy a következő családfő és a következő *compradore!*

– Nem leszek az, erre esküszöm!

– Akkor többé nem kapsz egy huncut vasat sem!

– Miért, eddig talán olyan sokat kaptam? Az idegenek irigyelnek minket, de te alig adsz valamit a családnak! Mennyi pénzed van? Hány millió? Ötven? Hetven? Száz?

– Ha nem kérsz most rögtön bocsánatot, és nem hagyod abba ezt az ostoba beszédet, ha nem hagyod abba egyszer és mindenkorra, kitagadlak! Most rögtön!

– Bocsánatot kérek, amiért felbosszantottalak. De sose fogok megváltozni! Soha!

– A születésnapomig adok neked időt. Addig még nyolc nap van hátra. Nyolc napod van, hogy engedelmes fiam légy. Ez az utolsó szavam. Ha addig nem gondolod meg magad, ivadékaiddal együtt örökre kitagadlak a családból! Most pedig tűnj el a szemem elől!

John Chennek összeszorult a gyomra az idegességtől. Gyűlölte ezt az állandó vitát, hogy apját a gutaütés környékezi a dühtől, gyűlölte felesége könnyeit, anyósa, testvérei és unokatestvérei kárörvendő pillantásait, gyűlölte, hogy minden lánytestvére, legtöbb nagybátyja és azok feleségei mind azt szeretnék, ha eltűnne. Irigységből, kapzsiságból. A pokolba velük, gondolta. Viszont apának igaza van ezzel a Bartlett-tel kapcsolatban, bár nem úgy, ahogy ő gondolja. Nem: ez most *nekem* fontos. Mármint ez az üzlet. Ha ez sikerül, örökre megszabadulok.

Már csaknem a hosszú, fényesen megvilágított vámcsarnok túlsó végén jártak.

– Kimegy a szombati derbire? – kérdezte John Chen.

– Hogy a csudába ne mennék! – Az előző héten, mindenki örömére, a roppant hatalmú Turf Club, a kolónián engedélyezett egyetlen szerencsejáték, a lóverseny rendezési jogának kizárólagos birtokosa, rendkívüli közleményt tett közzé: *„Noha idei évadunk hivatalosan csak október 5-én kezdődik, illusztris kormányzónk, Sir Geoffrey Allison szíves engedelmével klubunk választmánya úgy határozott, hogy mindnyájunk örömére és szorgalmasan dolgozó lakosságunk tiszteletére, mely állhatatosan hordozza történelmünk második legrosszabb aszályának terheit, augusztus 24-ét különleges versenynappá nyilvánítja, és...”*

– Hallom, maga Aranylányra tesz az ötödik futamban – mondta Armstrong.

– Az idomár szerint esélyes. Kérem, jöjjön majd oda apám páholyához, és igyon meg velünk egy pohárával. Örülnék, ha volna valami jó tippje. Maga nagy játékos.

– Csak szerencsés. De az én tízdolláros tikettjeim nemigen hasonlíthatók össze a maga tízezer dolláros tétjeivel.

– Olyan sokat csak akkor teszek, ha valamelyik lovunk indul. Az elmúlt szezon valóságos katasztrófa volt a számomra... Nem jönne rosszul egy nyerő tipp.

– Nekem se. – Uram az egekben, de még mennyire nem, gondolta Armstrong. Neked viszont, Johnny Chen, tökmindegy, nyersz vagy vesztesz tíz darab ezrest. Vagy akár százat. Megpróbált úrrá lenni mardosó irigységén. Nyugi, parancsolt magára. Simlisek mindennütt vannak, neked pedig az a feladatod, hogy bármilyen gazdagok, bármilyen befolyásosak is, elkapd őket, és érd be a nyomorúságos fizetésseddel, amikor eközben minden utca sarkán ott tátong egy-egy aranybánya. Miért irigyled ezt a fattyút? Előbb-utóbb nagyon megüti még a bokáját. – Most jut eszembe, kiküldtem egy rendőrt a kocsijához, hogy hozza be a kapun. Ott fogja várni magát és a vendégét a folyosó előtt.

– Igazán nagyon köszönöm, hogy fáradt vele.

– Nem tesz semmit. Csak a maga tekintélye érdekében tettem. Úgy gondoltam, nem lehet egy hétköznapi ügy, ha személyesen jött ki a géphez. – Armstrong nem állta meg, hogy bele ne nyomjon még egy tűskét John Chenbe. – Mint mondtam, ha a Nemes Háziúr van szó, nekem semmi sem lehet drága.

John Chen továbbra is udvariasan mosolygott, de magában azt gondolta: akaszd föl magad. Csak azért viselünk el, mert az vagy, ami vagy, egy befolyásos zsaru. De tudjuk, hogy majd belesárgulsz az irigységbe, nyakig úszol az adósságokban, megvesztegethető vagy, és fogalmad sincs a lovakról. Gebedj meg a neved napján! *Tou nien lo mo* az egész pereputtyodra, gondolta John Chen, de persze esze ágában sem volt kimondani. Armstrongot nagyon sok *jan* utálta Hongkongban, John Chen azonban hosszú évek tapasztalata alapján tudta, hogy a főfelügyelő ravasz, kegyetlen, bosszúálló természetű egy mocskos mandzsuéval is fölveszi a versenyt. Főlemelte a kezét, és megérintette a fél pénzt, amelyet egy vékony bőrszíjon hordott a nyakában. Megremegtek az ujjai, amint az ingen keresztül kitapintotta a fémdarabot. Megborzongott.

– Mi a baj? – kérdezte Armstrong.

– Semmi. A világon semmi. – Szedd össze magad, parancsolt magára John Chen.

Maguk mögött hagyták a vámhivatal csarnokát, beléptek a bevándorlási területre. Odakint már sötét este volt. A faarcú, egyenruhás bevándorlási tisztek kis, takaros íróasztalai előtt ideges, nyugtalan, fáradt emberek álltak sorban. Az egyenruhások tisztelegtek Armstrongnak. John Chen érezte fürkész tekintetüket.

Kutató pillantásaik keresztútjában, mint mindig, most is összeszorult a gyomra, noha tudta, hogy nem fenyegetik kíváncsi kérdéseik. Szabályos brit útlevele volt, nem csupán afféle másodosztályú hongkongi, és magáénak mondhatta minden vagyontárgyak legértékesebbjét, az amerikai *zöld kártyát*, a külföldiek kártyáját, amelynek birtokában dolgozhatott, játszhatott, élhetett az Egyesült Államokban, rendelkezett mindazokkal a jogokkal, amelyekkel egy született amerikai, csak éppen nem szavazhatott. De hát ki a fene akar szavazni, gondolta, farkasszemet nézve az egyik egyenruhással. Próbált bátornak mutatkozni, de továbbra is úgy érezte, hogy a férfi a veséjébe lát.

– Főfelügyelő úr! – Az egyik tiszt telefonkagylót nyújtott Armstrong felé. – Önt keresik, uram.

John Chen követte tekintetével Armstrongot, aki most visszament, hogy átvegye a kagylót. Arra gondolt, milyen érzés lehet rendőrnek lenni, akinek ilyen rengeteg lehetősége van a panamázásra, aztán – talán milliomodsor immár – az futott át a fején, milyen érzés lehet szintiszta britnek vagy kínainak lenni, nem pedig ilyen mindkét fél által megvetett eurázsiaiinak.

Nézte Armstrongot. A rendőr feszülten figyelt, majd a zsongásból is kihallhatóan azt mondta:

– Ne, csak maradjanak. Személyesen veszem kézbe. Köszönöm, Tom.

Armstrong visszajött.

– Elnézést – mondta, majd a bevándorlási hivatal kordonja mellett elhaladva, egy keskeny folyosón át a VIP-várócsarnokba vezette John Chent. A tágas, elegáns aulában bár is működött, és remek kiállítás nyílt belőle a repülőtérre, a városra és az öbölre. Most gyakorlatilag néptelen volt, csak egy beutazási és egy vámtiszt és Armstrong egyik embere ácsorgott a kivilágított betonra nyíló 16-os kapu üvegajtájánál. Látták, amint a 707-es beáll felfestett parkolóhelyére.

– Jó estét, Lee őrmester! – mondta Armstrong. – Minden rendben?

– Igen, uram. A *Yankee 2* épp most állítja le a motorjait. – Lee őrmester újfent tisztelgett, és kinyitotta előttük az ajtót.

A *Yankee 2* odatornyosult föléjük, leállóban lévő sugárhajtóművei már csak tompán dörmögtek. A földi személyzet egyik tagja helyére manőverezte a magas, motoros meghajtású lépcsőt. A halványan megvilágított pilótafülke apró ablakain át megpillantották a

repülőgép vezetőit. A gép közelében, egy árnyékos helyen ott várakozott John Chen sötétkék Silver Cloud Rollsa, egyenruhás sofőrje ott állt az ajtaja mellett, nem messze tőle egy rendőr.

Az utastér ajtaja kitarult, egy egyenruhás steward lépett ki rajta, hogy üdvözlje a betonon várakozó két repülőtéri tisztviselőt. Átnyújtotta nekik a repülőgép dokumentumait és vámáru-nyilatkozatát tartalmazó műanyag tasakot, majd barátságos társalgásba kezdtek. Aztán hirtelen elhallgattak, tiszteletteljesen, udvariasan tisztelegtek.

A lány magas volt, elegáns, gyönyörű és amerikai.

Armstrong füttyentett.

– *Ajijje!*

– Bartlettnek van ízlése – dünnyögte John Chen. Felgyorsult a szívverése.

A lány lejött a lépcsőn. A két férfi amúgy férfi módra elábrándozva nézte.

– Manöken?

– A mozgása olyan. De lehet, hogy filmsztár.

John Chen előrelépett.

– Jó estét. John Chen vagyok, a Struan cég képviselőjében. Mr. Bartlettet és Mr. Tchuluckot várom.

– Ó, szóval ön Mr. Chen. Nagyon kedves, hogy kifáradt ide, annak ellenére, hogy vasárnap van. Örülök, hogy megismerhettem. K. C. Tcholak vagyok. Linc azt mondja, hogy ha ön...

– Casey Tcholak? – John Chennek leesett az álla.

– Igen – mondta a lány kedves mosollyal, elnézően napirendre térve nevének rossz kiejtése felett. – Tudja, Mr. Chen, a két keresztnévem kezdőbetűje K, illetve C, innen kaptam a becenevem: Casey.

– Armstrong felé fordította a tekintetét. – Jó estét! Szintén a Struan cégtől? – Dallamos hangja volt.

– Hm... Khm... Bocsásson meg... Ez az úr Armstrong főfelügyelő – hebegte John Chen, aki még mindig nem tért egészen magához.

– Jó estét! – mondta Armstrong, megállapítva, hogy a nő így közelről még vonzóbb. – Isten hozta Hongkongban.

– Köszönöm! Főfelügyelő? Eszerint rendőr? – Beugrott neki a név. – Ja, igen: Armstrong. Robert Armstrong? A kowlooni bűnügyi rendőrség vezetője?

Armstrong nem mutatta meglepetését.

– Remekül van informálva, Miss Tcholak.

A lány nevetett.

– Ez is a munkakörömhöz tartozik. Valahányszor egy új helyre megyünk, különösképp, ha az a hely olyan, mint Hongkong, az én feladatom az előkészítés... Így aztán egyszerűen elküldtettem magamnak a jelenlegi névsorukat.

– Nincs publikált névsorunk.

– Tudom. Viszont a hongkongi kormánynak van egy telefonkönyve, amit bárki megvehet néhány pennyért, és abban szerepel minden hivatalos személy. Benne van a rendőrség valamennyi osztálya a vezetőik nevével és otthoni telefonszámával egyetemben... Ugyanígy az összes kormányhivatal. Én a maguk New York-i közsérzésügyi irodájának révén szereztem meg.

– Na és ki a különleges osztály vezetője? – évődött Armstrong.

– Nem tudom. Azt hiszem, ilyen osztály nem szerepel abban a telefonkönyvben. Vagy igen?

– Néha.

A lány szemében enyhe rosszallás jelent meg.

– Minden magángép elé ki szokott jönni, főfelügyelő úr?

– Csak azokhoz, amelyekhez kedvem van – mosolygott rá Armstrong. – Csak amelyekkel ilyen csinos, jól informált hölgyek érkeznek.

– Csak nincs valami baj? Valami probléma?

– Ugyan, dehogy, egyszerű rutinmunka. A Kai Tak is hozzám tartozik – felelte könnyedén Armstrong. – Vethetnék egy pillantást az útleveleire?

– Természetesen. – A lány tekintetében elmélyült a rosszallás. Kinyitotta a retiküljét, és átnyújtotta USA-útleveletét.

Armstrong, hosszú évek tapasztalatával a háta mögött, gyorsan, de nagyon alaposan megnézte. Született 1936. november 25-én Providence-ben, Rhode Islanden, magassága 173 centiméter, haja szőke, szeme barna. Az útlevél még két évig érvényes. Szóval huszonhat éves... Fiatalabbnak gondoltam, bár ha az ember jobban megnézi, van valami furcsa a tekintetében.

Látszólag találomra lapozgatott. A három hónapra érvényes hongkongi vízum rendben. Tucatnyi beléptető bélyegző, valamennyi angol, francia, olasz vagy dél-afrikai. Kivéve egyet: Szovjetunió, idén júliusban. Hétnapos ott-tartózkodás. Megismerte a moszkvai bélyegzőt.

- Lee őrmester!
- Parancs, uram.
- Bélyegeztesse le a hölgynek – mondta közömbös hangon Armstrong, és lemosolygott a lányra. – A formáságoknak ezennel eleget tett. Gyakorlatilag addig maradhat Hongkongban, ameddig óhajt. A harmadik hónap vége felé egyszerűen bemegy a legközelebbi rendőrségre, és ott meghosszabbítják a vízumát.
- Nagyon köszönöm!
- Hosszabb ideig marad nálunk?
- Az attól függ, hogyan tudunk megegyezni – mondta a lány némi szünet után, és rámosolygott John Chenre. – Remélem, hosszú ideig üzletfelek leszünk.
- Igen – mondta John Chen –, vagyis hogy mi is ezt reméljük.
- Még mindig kábult volt a meglepetéstől, agya lázas igyekezettel dolgozott. Egyszerűen lehetetlen, hogy Casey Tcholak nő legyen.
- Mögöttük Sven Svensen, a steward jött le ruganyos léptekkel a lépcsőn, kezében két légításkával.
- Tessék, Casey. Biztos, hogy ennyi elég lesz ma éjszakára?
- Igen, biztos. Köszönöm, Sven!
- Linc azt mondta, menjen csak. Nincs szüksége segítségre a vámosoknál?
- Nincs, köszönöm! Mr. John Chen volt olyan kedves, és kijött elénk. És Armstrong főfelügyelő is, a kowlooni bűnügyi rendőrség vezetője.
- Rendben. – Sven jól megnézte magának a rendőrt. – Azt hiszem, jobb, ha visszamegyek.
- Minden rendben? – kérdezte a lány.
- Azt hiszem – vigyorodott el Sven Svensen. – A vámosok most nézegetik a pia- és cigarettakészleteinket. – Csupán négy dolog volt, aminek Hongkongba történő beviteléhez importengedély vagy vámáru-nyilatkozat kellett: az arany, a szeszes ital, a dohány és a benzin. És – a kábítószereken kívül – csupán két dolog, amit semmiképpen nem engedtek be: fegyver és lőszer.
- Casey mosolyogva nézett fel Armstrongra.
- Rizst nem hoztunk, főfelügyelő úr, Linc nem él vele.
- Akkor nehéz időszak elébe néz itt.
- A lány felnevetett, majd ismét Svensenhez fordult.
- Viszlát holnap. Köszönöm!

– Pontban kilenckor! – Svensen beszállt a repülőgéphe, Casey pedig John Chen felé fordult.

– Linc azt mondta, ne várjunk rá. Remélem, nem haragszanak.

– *Eh?*

– Mehetünk? A kowlooni Victoria and Albert Szállóban foglaltunk szobát. – Casey a táskáiért nyúlt, de e pillanatban egy hordár bukkant fel a sötétségből, és átvette tőle. – Linc majd később jön... vagy talán csak holnap.

John Chen elképedve nézett rá.

– Mr. Bartlett nem jön?

– Nem. Ha megkapja az engedélyt, a gépen tölti az éjszakát. Ha nem, utánunk jön taxival. Mindenesetre holnap együtt ebédel velünk, úgy, ahogy megbeszéltük. Áll még, ugye?

– Igen, természetesen, de... – John Chen megpróbálta működésre bírni az agyát. – Ezek szerint töröljük a délelőtt tízre tervezett találkozót?

– Semmi esetre sem. Ott leszek, ahogy megbeszéltük. Egyébként is úgy volt, hogy Linc nem vesz részt azon a találkozón. Ott úgyis csak pénzügyekről lesz szó, nem üzletpolitikáról. Biztosra veszem, hogy megértik. Linc nagyon fáradt, Mr. Chen – mondta Casey. – Csak tegnap érkezett vissza Európából. – Ismét Armstrongra nézett. – A kapitány engedélyt kért a toronytól, hogy Linc a gépen alhasson. A torony azt mondta, egyeztetni a dolgot a bevándorlási hivattal. Aztán visszaszól, de én azt hiszem, ebben az ügyben végső soron ön dönt, főfelügyelő úr. Nagyon hálásak lennénk, ha engedélyezné. Linc tényleg nagyon hosszú ideje küszködik már a hosszú utazások okozta akklimatizálódási problémákkal.

Armstrong azon vette észre magát, hogy így felel:

– Na, akkor majd eltársalgok vele erről egy kicsit.

– Köszönöm, nagyon köszönöm! – mondta a lány, majd John Chennek címezve, így szólt: – Bocsássa meg nekünk, Mr. Chen, hogy ilyen sok gondot okozunk. Mehetünk? – A hordárral a nyomában elindult a 16-os kapu felé, de John Chen a Rollsra mutatott. Nem arra... Erre parancsoljon, Miss Tchu... hm... Casey.

Casey szemei elkerekedtek.

– És a vámvizsgálat?

– Ma este elmarad – felelte Armstrong. Tetszett neki a lány. – Egy kis meglepetés öfelsége kormányhivatala részéről.

– Úgy érzem magam, mint egy látogatóba érkezett királynő.

– Parancsoljon velünk.

A lány beszállt az autóba. Kellemes borszag. Luxus. Aztán észrevette, hogy a hordár a kapun át sietős léptekkel bemegy a repülőtér várócsarnokába.

– És mi lesz a csomagjaimmal?

– Azok miatt ne aggódjon – mondta kissé bosszúsan John Chen.

– Előbb ott lesznek a lakosztályában, mint ön.

Armstrong egy pillanatig még tartotta az ajtó kilincset.

– John két kocsival jött. Az egyikkel önért és Mr. Bartlettért... a másikkal a poggyászáért.

– Két kocsival?

– Természetesen. Ne feledje, hogy már Hongkongban van – mondta Armstrong.

Nézte, mint távolodik az autó. Szerencsés ember ez a Lincoln Bartlett, gondolta, majd egy pillanatra átfutott az agyán, hogy vajon miért érdeklődik a lány iránt a különleges osztály.

– Maga csak menjen ki ahhoz a géphez, és nézze meg személyesen annak a nőnek az útlevelét – mondta neki aznap reggel a különleges osztály igazgatója. – És Mr. Lincoln Bartlettét is.

– Megkérdezhetném, hogy miért, uram?

– Nem, Robert, nem kérdezheti meg. Maga már nem ezen az osztályon dolgozik... odaát Kowloonban van szép, kényelmes beosztása. Valóságos szinekúra. Stimmel?

– Stimmel, uram.

– Nagyon megkérem, Robert, el ne szúrja valahogy ezt a ma esti dolgot... Egy rakás nagyfejű van a dologban. Rengeteg kellemetlenséget vállalunk azért, hogy folyamatosan tudassuk magukkal, mit csinálnak a rossz fiúk.

– Tudom, uram.

Armstrong felsóhajtott, és elindult Lee őrmester után a folyosón. Tou nien lo mo az összes pléhgallérosra, és különösképpen a különleges osztály igazgatójára.

A folyosó végén egy vámtiszt várt rájuk Svensen társaságában.

– Jó estét, uram! – mondta. – A fedélzeten minden rendben. A gép felszerelésében van egy harmincnyolcas, meg egy százas doboz tőlény hozzá, felbontatlanul, aztán egy Verey Light pisztoly. Ezenkívül három vadászfegyver meg egy tizenkettes kaliberű sörétes

munícióval együtt, ezek Mr. Bartlettéi. Mindet megvizsgáltam, rajta vannak a vámáru-nyilatkozaton. A nagykajütben van egy lezárt fegyverszekrény. A kulcsa a kapitánynál.

– Rendben.

– Parancsol még valamit, uram?

– Nem, köszönöm! – Armstrong a kezébe vette a repülőgép vámáru-nyilatkozatát, és nézegetni kezdte. Rengeteg bor, cigaretta, szivar, sör és tömény ital. Tíz láda 59-es Dom Pérignon, tizenöt 53-as Puligny Montrachet, kilenc láda Château Haut Brion az 53-as évjáratból. – 1916-os Lafitte Rothschildjük nincs, Mr. Svensen? – kérdezte halvány mosollyal.

– Nincs, uram – vigyorgott Svensen. – A 16-os nagyon gyenge évjárat. Van viszont egy fél láda 1923-as. Ott van a következő oldalon.

Armstrong lapozott egyet. A lista különféle borokkal és szivarokkal folytatódott.

– Rendben van – mondta. – Amíg a repülőtéren vannak, természetesen mindez vámraktárban lesz.

– Természetesen. Már be is zártam... az egyik embere le is plombálta. Az illető azt mondta, hogy egy tizenkettes csomagolású sört nyugodtan a hűtőben hagyhatok.

– Ha a tulaj szeretné importálni valamelyik bort, csak szóljon. Nem csinálunk nagy fölajtást, és őfelsége alsó fiókjába is elég egy szerényebb összeget dobniuk.

– Tessék? – Svensen nem értette.

– Hogy? Ja, ez csak egy angol szójáték. Egy nő komódjának legalsó fiókjára utal, ahová az illető hölgy azokat a holmikat teszi, amelyekre majd később lesz szüksége. Nézze el nekem. Kérem az útlevelét. – Svensennek kanadai útlevele volt. – Köszönöm!

– Megengedi, hogy bemutassam Mr. Bartlettnek? Már várja magát.

Svensen vezetésével fölszálltak a gépre. A belső tér elegáns és egyszerű volt. A kis folyosóról egy nappaliszerű helyiség nyílt, benne hat mély bőrfotel meg egy szófa. A repülőgép tat felőli részébe egy ajtón át vezetett az út. Az egyik fotelben egy légikisasszony szundikált, útításkái ott heverték mellette. A pilótafülke ajtaja balra volt. Nyitva állt.

A kapitány és az elsőtiszt-másodpilóta a helyén ült, még mindig a papírmunkával bibelődtek.

– Bocsásson meg, kapitány úr – mondta Svensen. – Engedje meg, hogy bemutassam Armstrong főfelügyelő urat. – Félreállt.

– Jó estét, főfelügyelő úr! – mondta a kapitány. – Jannelli kapitány vagyok. Bemutatom a másodpilótánkat. Bill O'Rourke-ot.

– Jó estét! Szabad az útleveleiket?

Mindkét pilótáé tele volt vízumokkal és beléptető bélyegzőkkel. Vasfüggöny mögötti országoké nem volt köztük. Armstrong odaadta őket Lee őrmesternek bélyegzésre.

– Köszönöm, kapitány úr! Most jár először Hongkongban?

– Nem, Korea idején már voltam itt egyszer-kétszer betegszabadságon, lábadozóban. És volt egy hat hónapos turném a Far Easternnel, elsőtiszt voltam a világ körüli útjukon 56-ban, a zavarások idején.

– Miféle zavargásokról beszél? – kérdezte O'Rourke.

– Majd szétverték Kowloont. Vagy kétszázezer kínai egyik pillanatról a másikra nekiállt törni, zúzni, tombolni, gyújtogatni. A zsaruk... bocsánat, a rendőrök próbálták őket nyugalomra inteni, de erre a csöcselék ellenük fordult, nekiesett a zsaruknak, azok meg erre előhoztak két géppuskát, lelőttek öt-hat hőzőngőt, amire aztán nagyon gyorsan lecsillapodott minden. Errefelé csak a rendőrségnek van fegyvere, szerintem nagy ötlet. – Armstronghoz fordult. – Szerintem remek munkát végeztek.

– Köszönöm, Jannelli kapitány! Eredetileg honnan indultak ide hozzánk?

– L. A.-ból... Los Angelesből. Lincnek... Mr. Bartlettnek ott van a központi irodája.

– A Honolulu–Tokió útvonalon jöttek?

– Igen.

– Mennyi időre állt meg Tokióban?

Bill O'Rourke nyomban fellapozta a hajózánaplót.

– Két óra tizenhét percre. Csak feltöltöttük a tartályainkat.

– Szóval épp csak annyira, hogy kinyújtóztassák a lábukat?

Jannelli válaszolt.

– Csak én szálltam ki. Minden leszállás után meg szoktam nézni a gépemet.

– Bölcs szokás – mondta udvariasan a főfelügyelő. – És itt mennyi ideig maradnak?

– Ezt nem tudom, ez Linctől függ. Valószínűleg holnapig. Tizennégy nulla-nulla előtt nem indulhatunk. A parancsunk úgy szól, hogy állandóan legyünk indulásra készek.

– Remek gépe van, kapitány. Tizennégy nulla-nulláig maradhat. Ha meg akarja hosszabbítani az itt-tartózkodását, szóljon be tizennégy óra előtt a földi irányításnak. Ha ezzel megvan, fáradjon a vámósokhoz, ott azon a kapun át. Kérem, hogy a teljes legénység vámáru-nyilatkozatát egy tételben nyújtsák be.

– Rendben. Amint feltöltötték a tartályainkat.

– Ön és a legénysége tudatában vannak, hogy a kolónia területére mindennemű lőfegyver behozatala a legszigorúbban tilos? Miniket itt Hongkongban nagyon idegesítenek a lőfegyverek.

– Engem is, főfelügyelő úr... és nem csak itt. Ezért van csak nekem kulcsom a fegyverszekrényhez.

– Helyes. Ha bármi gondja adódna, csak szóljon be az irodámra.

– Armstrong megfordult, és szorosan Svensen nyomában kilépett az előtérbe.

Jannelli látta, hogy megvizsgálja a stewardess útlevelét. Jenny Pollard csinos lány volt.

– Micsoda seggfej – dünnyögte, majd halkán hozzátette: – Nekem itt bűzlik valami.

– Micsoda?

– Arra volnék kíváncsi, mióta szokás, hogy a bűnügyi rendőrség góréja koszos útleveleket nézegessen? Biztos vagy benne, hogy nincs a fedélzeten semmi érdekes?

– Tuti. Én mindig mindent megnézek. Még Sven raktárait is. Linc és Casey holmijába nem túrtam bele... de hát ők úgysem csinálnak semmiféle hülyeséget.

– Négy éve repülök Linckel, de ilyesmire még sose volt példa. Ennek ellenére itt rettentően bűzlik valami. – Jannelli fáradtan nyújtózkodott, és kényelmesebbre fészkelte magát a pilótaülésben. – Jézusom, de jól jönne most egy kis masszírozás meg egy hét kimenő.

Az előtérben Armstrong odaadta az útlevelet Lee őrmesternek, aki lebélyegezte.

– Köszönöm, Miss Pollard!

– Én is köszönöm!

– A legénység ezzel megvolna, uram – mondta Svensen. – Akkor most mehetünk Mr. Bartletthez?

– Igen. Legyen szíves.

Svensen bekopogott a középső ajtón, majd válaszra sem várva benyitott.

– Linc, bemutatom Armstrong főfelügyelő urat – mondta fesz-telenül.

– Hozta isten – mondta Bartlett, és felállt íróasztalától. – Iszik valamit, megkínálhatom? Egy sört?

– Nem, köszönöm! Talán inkább egy csésze kávé.

Svensen már indult is a tat felé.

– Már jön is – mondta.

– Érezze otthon magát. Tessék, az útlevelem – mondta Bartlett. – Bocsásson meg egy pillanatra. – Visszaült az írógéphez, és két ujjal kopácsolni kezdett.

Armstrong feltűnés nélkül tanulmányozta. Bartlettnek vörhenyesszőke haja volt, szürkés-kék szeme, határozott, jó arca. Hája semmi. Rövid ujjú ing, farmernadrág. Armstrong belekukkantott az útlevelébe. Los Angelesben született, 1922. október 1-jén. Nem látszik negyvennek, gondolta. A moszkvai bélyegzés ugyanaz, mint Miss Tcholaké, egyéb vasfüggöny mögötti látogatás nincs.

Tekintete körülsiklott a helyiségen. Tágas volt, szélessége meg-egyezett a repülőével. A tat felőli részének közepén egy rövid folyosó húzódott, amelyről két fülke és két illemhely nyílt. A folyosó túlvégén egy másik ajtó állt, amely mögött Armstrong a tulajdonosi lakosztályt sejtette.

Az a helyiség, amelyben most tartózkodtak, úgy volt berendezve, mint valami kommunikációs központ. Telex, nemzetközi telefonvonalak, beépített elektromos írógépek. Az egyik falon egy világóra. Iratszekrények, másológép, egy papírokkal teleszórt beépített íróasztal. Könyvespolcok. Adókönyvek. Néhány puha fedelű könyv. A többi háborúkról, tábornokokról szóló, vagy tábornokok tollából való. Húszasával. Wellington, Napóleon, Patton, Eisenhower könyve, a *Keresztes háború Európában*, Szun Ce: *A háború művészete*...

– Parancsoljon, uram – szakította félbe egy hang Armstrong szemlélődését.

– Jaj, köszönöm, Svensen! – Armstrong elvette a kávé, és öntött bele egy kis tejszínt.

Svensen egy új, frissen bontott, behűtött sörösdobozt tett le Bartlett mellé, elvette az üreset, aztán visszament a gép konyhájába, és

becsukta maga után az ajtót. Bartlett belekortyolt a sörbe, átfutotta, amit írt, aztán megnyomta egy berregő gombját. Svensen abban a pillanatban megjelent.

– Szóljon Jannellinek, kérje meg a tornyot, hogy ezt küldjék el.
– Svensen bólintott és távozott. Bartlett elengedte magát, és megpördült forgószékeivel. – Bocsásson meg... Ezt muszáj volt most elküldenem.

– Nem probléma, Mr. Bartlett. Az éjszaka itt töltésére vonatkozó kérése el van fogadva.

– Köszönöm... nagyon köszönöm! Maradhatna Svensen is? – Bartlett elvigyorodott. – Nem vagyok valami házias.

– Rendben van. Meddig lesz itt a gépe?

– Ez a holnapi tárgyalásunk függvénye, főfelügyelő úr. Reméljük, hogy sikerül üzletet kötnünk Struanékkal. Egy hétig, tíz napig.

– Akkor holnap át kell állnia egy másik parkolóhelyre. Délután négykor érkezik egy másik VIP gép. Már megkértem Jannelli kapitányt, hogy tizennégy óra előtt hívja fel a földi irányítást.

– Köszönöm! Szokásban van a kowlooni bűnügyi rendőrségnél, hogy a vezetője foglalkozik az itteni parkoltatással?

Armstrong elmosolyodott.

– Szeretem tudni, hogy mi folyik az osztályomon. Unalmas, de megrögzött szokás. Nem túl gyakori vendégek mifelénk a magángépek... Se az, hogy Mr. Chen személyesen jöjjön ki valaki elé. Ha tehetjük, igyekszünk előzékenyek lenni. A reptér legnagyobb része Struanék tulajdona, John pedig személyes jó barátom. Maguk is régóta ismerik egymást?

– Eltöltöttem vele egy kis időt New Yorkban és L. A.-ben, és nagyon megkedveltem. Tudja, főfelügyelő úr, a helyzet úgy áll, hogy ezt a gépet én szoktam... – Megszólalt az egyik telefon. Bartlett fölvette. – Halló, Charlie! Mi újság New Yorkban? ... Hát ez óriási. Mennyi? ... Jól van, vegye meg mindet... Igen, mind a kétszázezer részvényt... Persze, mindjárt hétfő reggel, amint nyit a piac. Telexezzen nekem egy visszaigazolást... – Bartlett letette a telefont, és Armstronghoz fordult. – Bocsásson meg. Tudja, ez az én kommunikációs központom, elveszett ember volnék nélküle. Ha itt parkolunk egy hétig, jöhetünk-mehetünk nyugodtan?

– Sajnos, ez kissé meredek lenne, Mr. Bartlett.

– Ez most mit jelent? Igen, nem vagy talán?

– Afféle szleng, azt jelenti, nehéz ügy. Sajnálom, de itt nálunk a Kai Takon elég merevek a biztonságiak.

– Ha plusz ember szükséges hozzá, boldogan fizetem.

– Ez biztonsági és nem pénzkérdés, Mr. Bartlett. Majd meglátja, a hongkongi telefonrendszer is első osztályú. – És a különleges osztály is könnyebben le tudja hallgatni a beszélgetéseidet, fűzte hozzá gondolatban.

– Nos, ha esetleg mégis el tudná intézni, hálás lennék.

Armstrong ivott egy korty kávé.

– Most jár először Hongkongban?

– Igen. Most járok először Ázsiában. Eddig Guadalcanal volt a legközelebb hozzá, ameddig eljutottam. Negyvenháromban.

– A hadsereggel?

– Őrmester voltam, utász. Építkezéseken dolgoztam... mindenfélét építettünk: hangárokat, hidakat, táborokat, mindent. Jó iskola volt. – Bartlett meghúzta a sörösdobozt. – Tényleg nem iszik semmit?

– Nem, köszönöm! – Armstrong felhajtotta a kávéját, és fölemelkedett. – Köszönöm a kávé.

– Megenged egy kérdést?

– Természetesen.

– Milyen ember Dunross? Ian Dunross. A Struan cég feje.

– A *tajpan*? – Armstrong felnevetett. – Ez attól függ, kitől kérdezi, Mr. Bartlett. Még nem találkozott vele?

– Nem, még nem. Majd holnap. Vele ebédelek. Miért nevezi *tajpannak*?

– A tajpan kantoni nyelvjárásban legfőbb vezetőt jelent, azt az embert, akinek a legnagyobb a hatalma. A kínaiak számára az összes régi európai kereskedőház feje tajpan. De még a tajpanok között is mindig van egy legnagyobb. A tajpan. Struanék cégét Nemes Háznak vagy Nemes Hongnak is nevezik. A *hong* társaságot jelent. Az eredete egészen a Kína-járó kereskedők és Hongkong kapcsolata kezdetéig nyúlik vissza. Hongkongot voltaképpen 1841. január 26-án alapították. A Struan és Társai alapítója afféle élő legenda volt, sőt bizonyos értelemben még ma is az... Dirk Struan. Egyesek szerint kalóz volt, mások szerint herceg. Mindenesetre egy vagyont keresett azon, hogy indiai ópiumot csempészett Kínába, ahol az így szerzett ezüstön teát vásárolt, és azt klippereivel Angliába szállította. Kereskedőfejedelem lett belőle, kiérdemelte a *tajpan*

titulust, és Struanék azóta is igyekeznek mindig mindenben az elsők lenni.

– És azok?

– Akad egy-két cég, amelyik ott liheg a nyakukba, főleg a Rothwell–Gornt, de azt hiszem, igennel kell válaszolnom. Annyi mindenetre biztos, hogy Hongkongban nincs olyan áru, nincs olyan étel, termék, amelyben ne lenne benne valamilyen formában a Struan, a Rothwell–Gornt, az Asian Properties, a Blacs, a Bank of London and China vagy a Victoria Bank.

– Na és maga Dunross? Milyen ember?

Armstrong egy pillanatra elgondolkodott.

– Ez megint csak attól függ, hogy kitől kérdezi, Mr. Bartlett – mondta könnyedén. – Én csak felületesen ismerem... társaságból. Időnként összefutunk a lóversenyen. Eddig kétszer találkoztam vele hivatalosan. Kellemes ember, és nagyon érti a dolgát... Azt hiszem, a briliáns jelző illene rá a leginkább.

– Ő meg a családja birtokolja a Struan cég nagy részét?

– Ezt nem tudom biztosan. Kétlem, hogy a család tagjain kívül bárki is tudná. De nem a részvényei miatt került a tajpani székbe. Na nem... Struanéknál ez nem így megy. Ebben viszont biztos vagyok. – Armstrong Bartlett szemébe nézett. – Vannak, akik azt mondják, hogy Dunross kegyetlen, és gyilkolni is képes. Nem szeretném, ha az ellenségem volna.

Bartlett ivott egy kis sört. A szeme körüli vékony ráncokat furcsa mosoly húzta fel.

– Előfordul, hogy egy ellenség többet ér, mint egy jó barát.

– Megesik. Remélem, hasznos lesz az itt-tartózkodása.

Bartlett nyomban felállt.

– Köszönöm! Kikísérem. – Kinyitotta az ajtót, előretessékelte Armstrongot és Lee őrmestert, és egészen a kiszállólépcsőig kísérte őket. A gép ajtajához érve mélyen beszívta a levegőt. Megint érzékelte, milyen különös a szél. Nem volt se kellemes, se kellemetlen, se bűzös, se illatos – csak különös és furcsa módon izgató. – Mi ez a szag, főfelügyelő úr? Casey is észrevette abban a pillanatban, amint Sven kinyitotta az ajtót.

Armstrong habozott. Aztán elmosolyodott.

– Ez Hongkong maga, Mr. Bartlett. A pénz.